

която отъ блъщението на снѣгътъ и засиपाющата виялица, неможахъ твърдѣ да запомня и обгърня въ памятиа си, по мѣжду кои върхове се поставени, за знакъ на успокоенитѣ офицери и войници избити тамъ срѣшу отбранителната линия на русситѣ противъ турцитѣ въ разстояние на 5 мѣсеца врѣме. При туй стигнахме Св. Николскиятъ високъ връхъ и зехме да ся спускаме за надолу, а на слънцето едвамъ търкалото му се прогледваше по нѣкога прѣзъ бързитѣ тъмни хучащи мъгли и ни показваше, че трѣбва да побързваме, защото ще замръкнемъ и то гдѣ, сами и ний незнаемъ! Тамъ при закривулекътъ подъ Св. Николския връхъ изъ пжтътъ надъ Шипка застигнахме една каруца и съ нея единъ българинъ 35 годишенъ, ако помня името му бѣше Стефанъ, който по нѣкои познати испращаше на свойтѣ приятели и роднини много здраве въ Казанлъкъ, да се постараетъ да му испратятъ дрѣхи за прѣоблѣчване и присушавание, че инакъ замиватъ, защото съмъ мокръ цѣлъ виръ вода и ако замръзнетъ дрѣхитѣ на гърба ми, простинахъ, отидохъ, това негово злощастие ми се стори да казваше той, че произлѣзло отъ това, гдѣто помагалъ въ паданieto на една каруца въ снѣгътъ на единъ руски офицеринъ да я исправятъ и оправятъ въ пжтътъ, когото оставихме облеченъ съ кожухъ да върви подиръ нея. Като ся наведохме къмъ южнитѣ поли на балкана, пжтътъ зе да ся пързала и много пжти падахме отъ огладенъ ледъ исподъ снѣгътъ, гдѣто все съ прѣдпазване вървахме и достигнахме до единъ ботрунъ разлатъ, по стръмнината му видѣхме нѣколко турски башибозушки непогрѣбани тѣла и помежду тѣхъ единъ едъръ страшенъ и снаженъ баши бозукъ личеше, който бѣше пострянъ на брѣгътъ отъ когото се мислело, че ще уплаши съ юнашството си московеца. Солдатитѣ вървятъ вървятъ и ту до нѣкой брѣгъ полѣгнатъ, дордѣ ги застигнатъ други и пакъ продължаватъ пжтътъ си. Други отъ тѣхъ бѣхъ задлъжени съ важья и прѣтѣ да помагатъ на всѣкой топъ най малко 30—40 души, при сниманието му отъ стрѣвнитѣ до Шипка, казвахъ, че изстървали два три топа въ